

Efter den hidtil gældende ordning blev de døve børn som nævnt først optaget i en forskole i København og derefter overført til skolerne i Nyborg eller Fredericia. Denne ordning har man som ovenfor nævnt fundet uheldig både af pædagogiske grunde og af hensyn til de døve børn og deres forældre. Det er derfor nu foreslået at udbygge statens tre skoler for døve til fuldstændige skoler, d. v. s. skoler, hvor børnene er fra skolepligtens indtræden og indtil dens ophør, og at fordele eleverne efter geografiske delingslinier mellem disse skoler, jfr. bemærkningerne til § 5.

Medens det i forsorgslovens § 260 omhandlede hovedregister for døve og det dertil knyttede indkaldelsesvæsen under den hidtidige ordning naturligt er blevet placeret ved instituttet i København, hvor forskolen er placeret, og hvortil langt de fleste børn indkaldes, nødvendiggør den nu foreslåede ordning — hvor børnene fra de forskellige dele af landet skal indkaldes til forskellige skoler — at indkaldelsesvæsenet må henlægges under et særligt organ.

Den foreslåede ændring af organisationen af undervisningen af døve vil iøvrigt medføre, at den tidligere mere intime forbindelse, der var mellem forskolen og de enkelte institutter, og dermed også mellem institutterne iøvrigt, må antages at ville mindskes, og det vil da være naturligt, at man, når forholdene iøvrigt medfører, at man må oprette et særligt administrativt organ, hertil henlægger sådanne opgaver, som er fælles for de forskellige skoler, eller som må løses efter ensartede retningslinier. Også for socialministeriet vil det være af betydning at have et organ, der vil kunne rådspørges i spørgsmål vedrørende administrationen af døveforsorgen. Der foreslås derfor nedsat et døvenavn med den opgave dels at drage omsorg for døve og tunghøre børns inddragelse under forsorg, dels at virke som rådgivende organ for socialministeriet. Der henvises iøvrigt, for så vidt angår dette organs opgaver, til bemærkningerne til § 1.

Endvidere har man fundet det hensigtsmæssigt samtidig med revisionen af undervisningen af døve børn også at foreslå lovfæstet regler for videreuddannelse, efterværn og særlige foranstaltninger vedrørende voksne døve og tunghøre.

Endelig skal man som en mere formel ændring nævne, at den i tidligere lovgivning benyttede betegnelse „døvstum“ i nærværende lovforslag er foreslået erstattet med „døv“, idet ordet „døvstum“ sprogligt betyder, at pågældende er døv og ikke kan tale og således ofte giver anledning til den fejlagtige opfattelse, at der er tale om to lidelser, både døvhed og stumhed, medens det rette forhold er, at den manglende talefærdighed som hovedregel skyldes døvheden og ikke en defekt af taleorganerne. I tidligere tid, da det store flertal af døve blev oplært efter skrift-håndalfabetmetoden, og man ikke eller kun i ganske ringe grad søgte at lære dem at tale, var betegnelsen for så vidt rigtig, men i den nyere tid, hvor man principielt er gået over til at undervise efter talemotoden, og det også lykkes at bibringe de pågældende en — mere eller mindre — tydelig tale, forekommer betegnelsen misvisende. Kun de børn, der på grund af ganske ringe begavelse eller anden legemlig eller psykisk defekttilstand ikke kan oplæres efter denne metode, oplæres fortsat efter skrift-håndalfabetmetoden. Betegnelsen „døve“ for de heromhandlede personer vil herefter i tilstrækkeligt omfang karakterisere deres defekt. Hertil kommer, at ordet „døvstum“ særligt i forældrenes øre ikke har nogen god klang og iøvrigt kan virke hæmmende, når de døve skal søge beskæftigelse.

Til de enkelte paragraffer skal man iøvrigt bemærke følgende:

Til kapitel I.

Til § 1.

Som i de indledende bemærkninger anført, foreslås der nedsat et døvenavn med den opgave dels at drage omsorg for døve og tunghøre børns inddragelse under forsorg,